

“Hoe kan het dat wij niet al eerder partner waren?”

Edith Molemans is kantoordirecteur bij arbeidsrecht nichekantoor Boontje Advocaten & Mediators en al haar hele loopbaan aan het kantoor verbonden. Hier vertelt ze waarom de samenwerking met Lawyers for Lawyers voor Boontje een logische en noodzakelijke keuze is en wat haar persoonlijk raakt aan de missie.

Een leven lang arbeidsrecht

Ik ben al mijn hele professionele leven verbonden aan Boontje Advocaten & Mediators. Op 1 mei was het precies 24 jaar geleden dat ik hier begon en op 1 december bestaan we als kantoor 25 jaar. Dat is bijna de helft van mijn hele leven. Boontje is in 2001 gestart als afsplitsing van een middelgroot advocatenkantoor met meerdere rechtsgebieden. In de jaren erna zijn er meer nichekantoren ontstaan en wij zijn er één van: ons kantoor legt zich volledig toe op arbeidsrecht.

Ik ben begonnen als advocaat en heb ruim tien jaar als advocaat gepraktiseerd. Inmiddels ben ik kantoordirecteur, maar ik combineer die rol nog steeds met een klein deel advocaatwerk. Wat mij al die jaren heeft gedreven? Ik wil mensen helpen. Dat klinkt simpel, maar in het arbeidsrecht is dat precies wat je doet. Of het nu gaat om een bedrijf dat in zwaar weer zit of om een individu dat er alleen voor staat: je kunt echt iets betekenen. Dat gevoel heb ik nooit verloren.

Wat Boontje voor mij bijzonder maakt, is de manier waarop we samenwerken. Als advocaat ben je vaak eindverantwoordelijk voor een dossier, dan kan het een eenzaam beroep zijn. Bij ons weet je dat je altijd een collega kunt vinden die meedenkt, meeleest of er gewoon even samen induikt. Dat gevoel was er al toen we met vijf advocaten waren, en dat hebben we weten vast te houden tot nu; met ruim twintig advocaten en veertig mensen. Dat is waar ik elke dag voor naar kantoor kom.

Een no-brainer

Boontje doneerde al in een vroeg stadium een kleine bijdrage aan Lawyers for Lawyers, dat moet rond 2005 zijn geweest. Maar het echte partnerschap is iets recenter. Samen met Pauline, mijn collega, hadden we het op een gegeven moment over onze samenwerkingsverbanden. We spraken over de organisaties waar we bij aangesloten zijn, denk aan de Orde, de jonge balie. En toen dacht ik: hoe kan het dat wij nog geen officieel partner van Lawyers for Lawyers zijn?

Voor ons voelde het als een vanzelfsprekendheid. Als advocatenkantoor heb je volgens mij een soort plicht om collega's te steunen die elders in de wereld niet dezelfde vrijheid hebben als wij hier. Dat is geen groot offer, dat is gewoon solidariteit binnen je beroepsgroep. Wij zijn nu inmiddels ruim zes jaar officieel partner.

Ik denk overigens dat er meer kantoren zijn die precies hetzelfde zouden denken, als ze eenmaal stilstaan bij de vraag: “Waarom steunen wij deze organisatie eigenlijk niet?” Misschien is er dus nog iets te winnen op het vlak van bewustwording.

Concreet betrokken: de zaak van Hoda

Onze betrokkenheid gaat verder dan een financiële bijdrage. Boontje doet jaarlijks mee aan de Dam tot Dam Loop, een activiteit die relatief weinig tijd kost maar wel zichtbaar iets doet voor de naamsbekendheid van Lawyers for Lawyers.

Maar wat ik echt bijzonder vind, is de inhoudelijke betrokkenheid die we de afgelopen tijd hebben opgebouwd. We werken samen met een groep advocaten aan de zaak van Hoda, een Egyptische advocate die vastzit in Egypte. Haar gezondheidssituatie is zorgwekkend. In overleg met Juliette van Lawyers for Lawyers proberen wij via een amicus letter en andere juridische instrumenten aandacht te vragen voor haar situatie.

Binnen ons kantoor heeft één van onze advocaten, Jessica, het contact met Juliette. We hebben een klein team samengesteld, advocaten van ons kantoor én van de samenwerkende partijen, dat gezamenlijk aan deze zaak werkt. Zo ben je als kantoor echt inhoudelijk betrokken bij wat Lawyers for Lawyers doet en niet alleen op papier.

Wat mij raakt

Wij kunnen ons hier op kantoor volledig bezighouden met ons vak. We hebben discussies over de laatste ontwikkelingen in het arbeidsrecht, we adviseren cliënten, we procederen. En ja, soms mopperen we over nieuwe wetgeving of complexe rechtsgebieden. Maar we doen dat allemaal in vrijheid.

Wat mij raakt, is dat er advocaten zijn die precies hetzelfde proberen te doen; mensen verdedigen, opkomen voor een rechtvaardige zaak, maar waarbij de overheid of de politie hen zelf als vijand beschouwt. Advocaten die worden geïdentificeerd met de mensen die ze verdedigen. Die hun leven, en soms het leven van hun familieleden, in gevaar brengen door simpelweg hun werk te doen. Dat voelt als iets onwerkelijks. Maar het is de realiteit.

40 jaar: mooi én verdrietig

Het 40-jarig jubileum van Lawyers for Lawyers is iets om trots op te zijn. Dat dit Nederlandse initiatief zo internationaal succesvol opereert, is indrukwekkend. En tegelijkertijd is het ook een beetje verdrietig.

Ik ben opgegroeid met het idee dat de wereld beter zou worden. Dat dit soort organisaties op een dag minder nodig zou zijn. Dat is niet wat ik nu zie. Lawyers for Lawyers wordt overstelpt met hulpverzoeken, uit steeds meer landen. Zeker in de tijdsgeest van nu. Dus aan de ene kant vier je 40 jaar, en aan de andere kant weet je: het is vandaag urgenter dan ooit.

Ik vind het dan ook een merkwaardig gevoel om bij te dragen aan een marketingstrategie om de naamsbekendheid van de stichting in Nederland te vergroten. Want eigenlijk hoop je dat het helemaal niet nodig is. Maar zolang het wel nodig is, ben ik blij dat er mensen zijn die deze organisatie groothouden.

Aan kantoren die nog twijfelen

Wat zou ik zeggen tegen kantoren die nog geen partner zijn? Ten eerste: ik denk dat er een soort morele plicht is als advocaat om collega's te steunen die in een andere positie zitten dan jij. Om welke reden dan ook.

Ten tweede: je wordt er zelf ook beter van. Door betrokken te zijn bij het werk van Lawyers for Lawyers krijg je een bredere blik. Je leert hoe rechtssystemen in andere landen werken. Je ziet hoe advocaten in andere contexten opereren. Dat is verrijkend, voor jezelf als jurist, maar ook voor je kantoor.

En ten derde: begin klein als dat moet, maar begin. Wat ik weet van jonge advocaten hier is dat ze graag willen bijdragen, maar soms niet weten hoe of waar te beginnen. Mijn tip aan Lawyers for Lawyers is dan ook: ga proactief langs bij kantoren met concrete projecten. Niet alleen een open uitnodiging, maar een concreet voorstel: dit is wat je kunt doen, dit is wat het vraagt. Mensen zeggen sneller ja als ze weten waar ze aan beginnen.

“Ik hoop dat Lawyers for Lawyers over tien jaar nog meer advocaten heeft kunnen helpen. Want ik twijfel er niet aan dat het dan nog steeds, of zelfs nog meer nodig zal zijn.”